

der var udsærlig nok ved 2den Behandling. (En Stemme: Kanonerne!). Ja, selv de gamle Kanoner friste mig ikke, og i det Hele taget har den Betragtning, som det ærede Medlem for Hjørringkanten (Bertelsen) gjorde gjældende, ikke noget videre Imponerende for mig, ligesaa lidt som hele det revolutionære Synspunkt, som han gjorde gjældende, idet den Omstændighed, at det ærede Medlem selv er gaaet over til Principet, i høi Grad har beroliget mig. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem, at naar han mente, at jeg tog mig det for let med Grundlovens Fortolkning, er han noget paa Bilsbpor. Den Fortolkning, her er Tale om, er ikke en Fortolkning fra Regjeringens eller Administrationens Side, men den Fortolkning af Expropriationsbestemmelsen i Grundloven, som jeg af theoretiske Grunde har anset for tvivlsom, er en Fortolkning, som vi Allesammen følge, og som Lovgivningen har fulgt i den ene Lov efter den anden. Men det, som alle Faktorer ere enige om, har jeg meget lidt Betænkelighed ved. Det, som er det Betænkelige, er, at en enkelt Faktor gjør en Fortolkning gjældende imod de andre Faktorer. Naar vi derimod Allesammen ere enige, tror jeg ikke, at der er stor Fare derved. Det er flere Gange baade ved denne Behandling og tidligere blevet fremhævet, at disse Magelæg ere noget Nyt, man vil indføre, og Noget, som man ikke skulde være berettiget til at gennemføre her, naar man ikke ogsaa vilde have det f. Ex. ved Jernbaner. Men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at der er den store Forskiel mellem disse Forhold og Forholdet ved Jernbanerne, at de, som der skulle betale, ere Folk, som have Raad deril. Det er enten Staten eller store Selskaber, hvor den Slags Udgifter, som der her kan være Tale om, spille en meget ringe Rolle. Her, hvor Talen er om Regulering af Vandløb, er der al Grund til fra Lovgivningsmagtens Side, naar den vil komme disse Folk imøde, at gjøre det saa billigt og lempeligt som muligt og ikke, fordi der er en eller anden Chikanør ved Vandløbet, udsætte de andre Interesserede for store Tab i den Anledning. Nu er det klart, at, hvis vi ikke havde den Bestemmelse om Magelæg, vilde der gives en meget let og simpel Afgang til meget Optrakkeri ved saagodt som ethvert Reguleringsforetagende. Naar man tænker sig, at Vandløbet efter den nye Regulering kommer til at frakke 2 Stykker Jord, et paa hver Side af det nye Vandløb, saa vil der for enhver af Eierne af disse Jordstykker være Tale om en Erstatningsfordring i Anledning af Overtjæring. De ville forbre Erstatning for den Forringelse, som deres Jord har lidt ved at blive affkaaren, for de Dyrkningsvanskeligheder og andre Beføstninger, som i den Anledning finde Sted. Lader os tænke os to Jordstykker, et paa hver Side af Vandløbet, som ere 100 Kr. værd hvert for sig. Eierne af disse Jordstykker have Krav paa en

Erstatning, jeg vil sige hver paa 25 Kr., idet Jordstykkerne efter at være bleve lagte over paa den anden Side af Vandet, kun ere 75 Kr. værd, for den Mand nemlig, som bor paa den anden Side af Vandet. Det vil være for disse to Eiere en Erstatning paa 50 Kr., som de øvrige Interesserede ved Vandløbet komme til at udrede. Hvis man derimod lægger Jorden over til den Eiendom, som nu er paa samme Bred som det affkaarne Jordstykke, er den sine 100 Kr. værd. Hver af de to Mænd kan tage Jordstykket paa sin Side af Vandløbet for 100 Kr., og Ingen af de to vil lide Tab derved; de ville faae deres Jord samlet ligesom tidligere, kun at de have byttet de Jordstykker, som ere fkaarne fra. Det er altsaa en Besparelse for hele Reguleringsforetagendet, som ikke er til Stade for noget som helst Menneske, og som Ingen har nogen rimelig Grund til at modsætte sig, naar det da ikke er et Menneske, som overhovedet har Lust til at modsætte sig Alt af Modsigelse. Det er, hvad jeg skal sige om Magelægsforslaget. Jeg skal ikke gennemgaa Mindretallets Forslag i sine Enkeltheder. Jeg tror, at det er indlysende for Enhver, at disse Bestemmelser om at skulle bevise, at det er muligt at erholde et Laan til 5 pCt. uopsigeligt i 20 Aar, er saa abnormt og urimeligt, at der vanskelig skal kunne paavises Mage til Forslag. — Det Forslag, som er stillet af det samme ærede Mindretal under Nr. 25, tror jeg, er ganske overflødig, forudsat at Udvalgets foregaaende Forslag under Nr. 23 og 24 blive vedtagne. Dernæst misbilliger jeg Indholdet, idet Forslaget gaar ud paa, tværtimod hvad der fra vor Side er blevet gjort gjældende og ogsaa fra den anden Side, at udvide Vedligeholdelsesforpligtelsen udover Bredeierne til Andre, som ikke støde til Vandløbet. Vi have tværtimod villet fastholde Reglen om, at kun Bredeierne havde Forpligtelsen, og Forslaget gaar altsaa lige i modsat Retning. — Det har undret mig meget, at Endringsforslaget under Nr. 35 har kunnet finde en saa stærk Modsigelse. Jeg tror ikke, at der er nogen som helst af de Vanskeligheder forbunden dermed, som man har gjort gjældende. Paa den anden Side skal jeg for mit Bekomvende indrømme, at det ikke er nogen stor Interesse, som ligger paa denne Endring. Udvalget har inderve stillet den op for at faae den fornødne Symmetri i Udviklingen og for at faae en nærmere Overensstemmelse med Udtrykkene i den tilsvarende § 63, end fordi man lægger stor Vægt derpaa. Noget Betydning tror jeg dog, at Endringsforslaget har. Hvis det nemlig ikke vedtages, hvad vil saa deraf følge? Den Mand, som i Fremtiden vil anlægge et Vandværk, en Mølle, Fabrik ved et Vandløb o. s. v., vil komme i en meget uheldig Stilling. Han kan ganske vist isølge Lovven faae Landvæsenkommissionens Kjendelse for, at denne Fabrik, Mølle eller dette betydelige og